

Jednou se mu ve škole zamotala hlava, a tak ho ho učitelka poslala domů. Chlapec byl rád. Loudal se a těšil se, že si bude moct číst. Najednou se na zemi něco maličkého zablýsklo. Sklonil se a uviděl starodávné stříbrné kapesní hodinky. Ručičky měly posázené třpytivými kamínky a celé byly zdobené droboučkými rytinkami ptáčků. Stojí, kouká, vezme hodinky do ruky a rozhlíží se, kdo je mohl ztratit. Vtom zahlédl vysokého pána v černém plášti, jak pádí ulicí. Ten pán neběžel, vypadalo to, že se vznáší. Chlapec si řekl, že hodinky mohou patřit jen jemu: „Pane, ztratili jste hodinky,“ zakřičel, co mu síly stačily. „ZTRATIL JSTE HODINKY!!!“ A ještě jednou a mnohokrát, dokud nezavál vítr a ta slova černému muži v plášti nedonesl. Pán se otočil a klukovi se zdálo, že má místo obličeje ptačí zoban, pířka a mrňavá očička se žlutou čárkou uprostřed. Strašlivě se ho lekl a potichu zakoktal: „Pane, prpromiňte, nejsou to vaše hodinky?“ Ten člověk se na něj tak zvláštěně podíval, jako kdyby ho rentgenoval, a pak zašeptal: „To se mi ještě nestalo, že by někdo... To jsi milý, žes mi je našel. Každému, kdo najde tyto hodinky a vrátí je majiteli, se splní jeho největší přání. Ale to přání si musí opravdu přát a musí ho přede mnou nahlas vyslovit. A ty přece máš jedno velké přání?“

Chlapec stál jako přimrazený. Neopakovala mu snad babička, že si má dát pozor na cizí lidi? A jak může ten

chlap se zobákem místo nosu vědět, že má velké přání? Radši mu to neřekne. Ale vtom to z něj vyklouzlo, ani nevěděl jak. „Já bych se chtěl stát tygrem,“ řekl. Chvíli bylo ticho. Jako by i auta na ulici přestala vrčet a kvílet. A pak bylo slyšet šumění stromů a spoustu ptačího zpívání, štěbetání a cvrlikání jako z nějaké veliké dálky.

„To je složité, velmi složité,“ řekl pán vážným a hlubokým hlasem a chlapec si všiml, že přitom vůbec neotevívá zobák, jako by hlas vycházel z jeho břicha. „Dalo by se to udělat, dokonce bych ti to přání měl splnit, ale tady, a tygrem...“ „Však já už bych se do džungle nějak dostal!“ vykřikl kluk červený až za ušima. „Jenomže aby ses mohl stát tygrem, chlapče, musíš zapomenout na to, žes byl kdy člověkem.“ „Ale já už nechci být člověkem, moje babička jen uklízí a vaří, ty knedlíky se stejně nedají jíst, a rodiče, ty vidím jednou za týden u nedělního oběda, a to se ještě vždycky pohádají. Já chci být tygr.“ „Je to tvoje poslední slovo?“ „Řekl jste, že se mi odvděčíte...“ „Tak prosím, řekl chlapík se zobanem. „Potom se z tebe však člověk může stát jenom tehdy, když si to někdo za tebe bude opravdu přát a najde některé z mých hodinek. Hodinky Pána ptačího světa. A pamatuj si, ty zapomeneš, žes kdy byl člověkem“ a zmizel. Kluk se za ním koukal a říkal si, to určitě není žádný kouzelník, a šel domů. A doma to všechno vyprávěl babičce. Babička ho poslouchala na půl ucha, ale poslouchala. Říkala mu, zase si něco vymýšlíš, kluku, a v duchu si pomyslela, ten má ale fantazii, to by jeden neřekl. Už večer si chlapec všimnul, že mu na rukách a na nohách začaly rašit jemné chloupky a že mu svetr vrůstá do kůže. A druhý den ráno babička kluka v posteli nenašla.

Najednou tam nebyl. A zbylo z něj jen pár chomáčků
modré vlny, které mu ve spánku spadly na polštář.
A modrý tygr už zase spal.

